

Número 1.

PORTAVEU DE LA DECENCIA

Any I.

Jo el Sabater de l'escala no soch el Director, Jo, etc. etc., soch el Redactor en Quefa.

Tots els treballs firmats seran passats per las armas.
No's retornan els originals per bascas que tinguin.

Redacció y Administració,
CARRER DE CORRO, N.º 64.

La correspondencia a' Director.

PREUS DE SUSCRIPCIO

Número del dia. De franch.
> atrassat. Un duro.
Aixó es per ara, després veurém

EL MOSQUIT es el periódich de mes circulació del mon. Tirada mínima, setanta milions y mitj de números y un quart de céntim. Tirada máxima, un quart de céntim y una mica mes.

Aquest Periódich no's vén molt, al contrari d'altres que's deixan comprar.

EL MOSQUIT sortirà cada cop una vegada, si no s'en descuida.

Aquest periódich 's dona, pro no com la goma, que s'estira y s'arronsa, sinó que's dona de franch; (pesseta y trenta quatre, segons el cambi.)

Xucladas de la setmana

M'estaba en la porteria, (perqué soch el porter d'EL MOSQUIT), sabater per postes, y per lo tant el sabater de la escala, servidor meu en tot y per tot, y dels altres si aixís me convé, y á qui no li agradi que ho deixi, y *apabuenas y alantata* y daixonsas, velshiaqui.

Donchs si, m'estaba en la porteria fent mitjdiada, ajassat com qui no teres que fer y viu de renda, y está a la torra..... de Babel, ó en cualsevol y qualsevolga d'altre, mitj endormiscat, en el comensament d'una son dolssa.... com si fos comprada á la fabrica que s'anuncia en la quarta plana.

De sopte ¡oh terror! 'm desperta una picada d'EL MOSQUIT, que jo en la meva penetració, qu'es molta, vaig compendre que volia dir: ala, gandul, prou mandra, á comensar la feyna qu'es tart y vol plourer.... y feya sol.

Com siga que sas ordres son *mandats imperativos*, y tots els atos y vivos jants y plegats y en grupo; si os plan per forsa, varéig aixecarme, y estirant-

me mandrosament, suaument, sense encarcament, y mes ent, tal y com sabem ferho els porters, y mes si son sabaters..... completant la contorsió y sións ab un badall d'escombriaire municipal, vareig fer tot orelles, unas idem com de burro carregat de siment, que ja os dich jo qu'es fer orelles, comensárem jo y EL MOSQUIT la tasca de la següent manera:

—Y donchs, qu'es diu de bó per el Bajanat, Mosquit?

—Res de bó, tot dolent, més que dolent, esgarrifós, mes qu'esgarrifós....

—Deixat de ents y osos, y explicat.

—Amich porter y sabater, s'anuncian cosas espatarrants; en l'atmosfera d'aquest Bajanat s'hi notan senyals evidents de destrucció, tot es fosch, tot se conmon, res está en el seu centre.

—Tanta malignitat es prepara?

—Tanta. Fins s'anuncia per un temps no llunya la fi del mon.

—¡C'ascucho!

—Lo que sents.

—Y....

—Es diu que un terremoto espantós y esgarrifós, totseguit de llamps y trons y ab gran terratrémol, destruirá aquest mom' ja que'ls senyor d'*horca y cuchillo* no poden passar á idem, idem, á tots

los seus súbdits rebeldes.

—No fem bromas, Mosquit, veyas que soch pare de familia.

—Mes se diu.

—Encare mes?...

—Encare mes.

—Y... qué es?...

—Es diu que p'el Setembre hi haurán eleccions.

—¡Terror! ¡Furor! y... dallonsas.

—No tremolis home, tot s'arreglará.

—Si, pro... es que....

—Diuen qu'en Pep, duenyo y senyor, com ja sabs, d'aquest Bajanat, está rodant la Sinia d'una manera tant furienta, que aixó sols demostra que ab l'ajuda y consells d'en Badó, vol ferho molt fort, pro molt; y que entre l'un y l'altre tenen preparada la caixa de las tempestas, y que ans que surti diputat un'altre que no siga'l seu....

—Uy, quina por...

—Volen enjagarla y ensorrar d'una vegada á tothom, y aixís per sempre més's veurán lliures (ó tersas) d'aquets impertinents que *claman*, ja ho veus, ¡claman! y esvalotan, demanant administració y altres *petitesas* d'aquest tenor (ó tiple).

—(¿?)

—Tant fort volen ferho que fins el seu primer violí, en Quel aquell... espantat, fora de sí, esquivantse'ls compromisos, ha fugit.

—Home, home....

—També's fá correr que'l seu segond (com si diguessim la viola) l'altre, l'amich de las patatas, te preparada la malleta per fer lo mateix, porque es lo que 's diu: «Dels aixerits y dels que fugen algúns se n'escapan, y d'ells es lo regne del cel y'! Bajanat de la terra.

—Donchs qui quedarà per enllustrarnos y guiarnos en aquesta vall de... garrotadas.

L'essencia de l'obediencia y de l'anemia, l'autor de los conejos penjados.

—Conejos y penjados... no diguis mes Vila, dich, Mosquit. Joliu y magestuós se brasejaba 'l riu...

—Donchs si, aquest home ó lo que sigui, que fins are tocava'l violón... y el bot, será'l primer violí durant la moxiganga y encare que tinga de menjarse als contraris pera fer sortir al seu predilecte *Diputado*, ho farà, no faltaba més; *aquí de mis energias* es dirá l'home, *á ver quien me lose á mi?*

—Be, y qui es la nimfa que'ls te robat el cor?

—De primer deyan si'ns farian menjar cansalada viada.... tallantla uns senyors que.... llamps y trons y pedregadas....

—Caramba, ca disas?

—Pro are diuhen que la cansalada viada faria mal als de la colla, d'en Pep, y tement que'ls fessin la llesca, contra *viento y marea*, presentan un senyor molt conegut d'aquest Pep y demés circumstancias, senyor y etc. d'aquí; parlantse de si's coneixeren en una Quintana propietat de l'altre, que de pas se diu si es cafeter en la capital de la insula.

—Quintana... Cafeter... Travé, com si diguessim Tres bien.

—O tres mal.

—Aquest diuhen es l'elegit p'el Deu Omnipotent, y per aixó desde'l comensament t'anunciaba la fi del mon porque á despit (¡quin pit!) de tot y de tots, encare que per lograrho tingan de fer xocar un bólit ab la terra pera destruir-la, aniquilarla y arlas y irles fins demá demati, diuhen que tenen feta promentensa a la Mare de Deu de las Fuentes, y ho repeteixo, costi'l que costi, pesi á qui pesi y *naranjas de la Xina* y etc., etc., etc., *salvo* si no s'equivocan, y'l cos electoral *mediante*, no'ls clava la

gran xufia del sigle, (vulgo puntada de peu) de sortir de l'urna dit senyor y major, y Travé y Cafeté y.... *á mi que me cuenta usted, como á diputado representante genuino de las tupinambas*, y... endevant las atxas: Meno, y fins á un'altre.

El sabater de la escala.

Viatje rápit.

D'un pilot d'escombrarias la present carta ha sortit que textualment copio p'els llegidors d'EL MOSQUIT. «San Sebas Tian. Agosto. (la fetxa y l'any no's veu clar porque algú se l'ha passada per cert lloch del cos humá.) »Señor F no's veu be) y Xart. »Granoies, per Barcelora. »Carido hicc: ay llegad »en esta presioca villa »sense gens de novedad, »me parece ya sabian »que yo habia de llegart, »pues hay sentit muys aplausos »cuando del cotche he bajat, »pero despues he notado »que eran per otro señor »que traia una gran banda »com si fuera un regidor. »Enseguida me n'he anado »á ver l'alcalda primé, »me ha hecho esperar una estuena »pro me ha rebud muy bé. »Li he dicho també era alcalda »y, carám, carám, me ha dit, »créame que no ho parece »porqué'l veo muy petit. »—No se fije amico mio »con eso de la figura, »¿no sabe que als pots paqueños »ay la buena confitura? »Hemos hablad d'elecciones, »den Viada y den Travé, »y al decir quién ganaria, »li ay ditcho, el que quiera usted, »pues ya sabe que á nel pueblo »yo soy l'alcalda mayor »y hago lo que'm dá la gana »con coraje y sense por. »Com tenia que ir á misa, »molt atent m'he despedit; »yo dientli: sus piés besu, »y éll: adiós alcalde xich. »Corrent á casa Montero, »me ha rebudo muy atent, »conociéndome ab la faire »que yo hacia d'aiguarent. »A sus piés me arrodillado »para besarli la má, »pero él no lo ha volgudo »porque dice no es Sultá; »Eso hico ma enfadat, »y sin decir buenos dias »man enado d'empipat. »La cruz despues me posado »y quen feya de patxueca! »hasta la gent ma decia »que semblava un gran tanueca, »y hico molt decidido »á mirá'l réy volia ir; »pro me han dicho que ab tomóvil »acababa de salir. »Créame estoy más que lleno »hico mio de emocións, »de modo que mi barriga »no cabe en los pantalons. »Y com estoy tan cansado »esta carta acabaré »con recuerdo á la mama, »y al alcalde pataté »que según mis impresiones »que hi llegit en «La Razón», »sabe llevar bien la vara, »¡al menos p'els de la «Unión».

»Y no acabaria nunca
»y tinch feyna pro de debuen.
»Adiós y sabes te quiere
»mucho tu padre.—Queluen »

Per la copia,
Zzum. Zzum.

Una entrevista frustada

dilluns, dimars, dimecres....

Y la cambra era saturada de vapors oleosos, el savó s'hi endevinaba, nostre diputat, dich nostre, el de las tupinadas, bo y posantse'l coll planxat, rumia que rumiarás, buscaba per tots els recones y reconets del massapá de son cervell, una frase, un joch de paraulas qu'estiguessin á l'altura de tot un diputat, porque aixó sí, ni ell mateix s'en sabia avenir de que ho fós -qué li diré, pensaba, com li diré?- y el cas és que la cuestió no era menys important; es tractava de una entrevista que havia de tenir *nada menos* que ab el senyor Gobernador de la *Insula*, y axó de no saber quin tractament s'havia de donar á una persona de tal *calibre*, el fastidiaba, l'aburria fins á tal punt, que va estar leri, leri, si estripo ó no l'acta -¿com, com m'hi presento, qué li dich?... *muy señor mio: el motivo de la presente*.... no, no va bé -li semblava que alló era un comensament de carta y.... - no, vaja, no, triem-ne un'altre- *buenas*.... *buenas* no, d'ensá qu'els de la brigada li deian á n'ell, que axó de buenas ab tot y ésser un giro de la llengua torera y nacional, no li agradaba y menys porque diguent'ho, s'exposaba á que'l Gobernador li contestés, *mandar*. ¿qué li diré, qué li diré?... y els fums del savó malehit l'enterbolian- li diré *Excelentísimo Señor*, pró no, es poch, porque jo ja ho soch y.... tampoch, tampoch, qué li diré! ¡Mare de Deu Santíssima!... encare no he prés possessió del càrrech y ja tinch una planxa en perspectiva.... ah! ja sé- y'ls seus caciquistas ulls brillejaren d'alegria, se li havia acudit una idea, es recordá de quan era petit d'edat y estatura, es recordó de quan anava á estudi, del últim llibre que havia *passat*, y girantse rápidamente, ab menos temps del que hauria empleat pera girá una lletra, va treurer de un bagul aquell llibre, era'l manuscrit xich; éll tenia un recort vagarós de lo que'l llibre deya, sabia que en alguna plana ó altre li havia axó dels tractaments que han de donarse á personas de determinada categoria y's posá á fullejar, ensolvant ab el dit que fa de *pitja timbres* y llegia, llegia.... *Sino de Gerona*, no.... á Girona hi tinch un germá.... *Batalla de Lepanto*.... - y desseguida's recordá de las passadas eleccions- *Don Faustino Capdevila. Balaguer*... no'l conech -y seguia ensolvant y buscant ab deliri- ah! are.... *Esta noche es noche buena, y mañana*.... tampoch, tampoch... ah! aquí: *Arzobispo*... no, no n'és, *Alguacil*.... S. M. ... -y cavilaba- S. M.... S. M.... Sant Martí....no, Su Magestat. Mes avall deu ésser.... *Teniente de Navio*.... no, *Juez*.... ¡jens han

ben fomút ab axó dels jutjes municipals!! Ay gracias á n'aquell Sant!... al últim, *governante*, que deu volguer dir governador, á veure com he de tractarlo.... *el político que rige los*.... ah no, no, no, jo no li dich de polítich, no'm va bé á l'orella... y qué faig, com ne surto?... es veu que quan van fé'l manuscrit xich encare no hi havia governadors....

Y per aquest *tenor* l'home raciocinaba, el bussilis estava, en que ell ja s'havia mudat y fora de treurers una taca d'espelma (que axó ab una cullera calenta y paper d'estrassa se li aniria) ja estava á punt de solfa.

Y sens trovar *alló*, aquelles paraulas salvadoras, va surtir de sa casa y *dilluns, dimars, dimecres*, are la cama llarga á devant, are la curta, arriba á l'estació, va á la taquilla y pren una *papeleta* per Barcelona, puja á n'el tren y avall va com un sol home, encare que tres cosas diferents: diputat, cacich y consumaire=els pals del telegraf, els arbres y masias que s'escorrián per el cuadro, sempre bellugadis, de las finestras li privaban de treurer res en clar y el temps corria y el tren ab l'ajuda d'aquet tambe s'esllevissaba avall cap á la Mata, mes depressa de lo que hauria volgut la pensa atribulada del pobre diputat que va tenir ocasió de sentir las sis ó set veus d'ento nació diferenta que glosan els noms de las estacions y pobles respectius y casi sens adouarsen, á no haber sigut per aquell soroll d'activitat que arreu hi sura, va arribá á Barcelona y altre volta *dilluns, dimars, dimecres*, Passeig de l'Aduana avall, encare sens la paraula ó paraulas que necessitava, de tot'aquellas horas de gimnasia que li havia fet l'intel·ligencia, no mes en pogué treure en clar y ben clar, unas gotas de suhó mes grossas que'l diamant del Gran Mogol.

La fórmula, la fórmula, era inútil, no la trobaba y ja era devant de l'edifici que hostatjaba 'l senyor Gobernador y encare no sabia ni com saludaria, ni que diria en el moment d'entrar, idea per un cap y pensaments per l'altre, al últim es va decidí á pujarhi y donantse empenta ell mateix (com alló de l'Alegria que passa, un desprendiment soptat, avans no's presenti el dupte) ab aire de resolució, va corre escala amunt, mes al arribar á n'el primer replá, una mica de sentit comú que li havia quedat encare de quan passaba aquell manuscrit xich, el va fer repensar y com si jo hagués trovat la solució esperada va exclamar —ah, ah, en Travé 'm salvará y *dilluns, dimars, dimecres* are la cama llarga á devant, are la curta, marchá d'aquella casa.....

L'ALTRE.

CARTA ABIERTA

Don Miguel, cuan el respeto debido á su Señoría, quisiera yo preguntarle si es verdat lo ca se disa: Disan que un tal don Cosé,

cuan tratamiento de austria encara que siempre va solo en cuerpo de camisa, se ha rumiado un gran plan dando vueltas á una *sinia*, para sacar diputado á un señor de su cuadrilla. Disan ques tan terrorífico este plan quel imagina, que fins ustet se ha espantado y está buscando una huida. Disan que habrá garrotadas, leña, sangre y grans palissas, y hay del pobre que se atreva á no hacer lo que le digan, que ya's puede preparar á pagar desde aquell dia, consumos, contribucions. y cuantas gavelas vingan sin perjuicio además de no comer más gallina. Esto es lo que pasa aqui dentro de la misma vila que los pueblos del voltan ja están frescos si no hilan; hi mandarán un valiente dos burots y tres guindillas y aquel que no quiera hilar tan drecho como ellos digan lo van á bombardear y arrasarlo deseguida haciendo desaparecer hombres mujeres y didas para que las criaturas no mamando tambien sigan patrimonio de la muerta ques lo que ahora más priva.

De arcaldes y sacratarios jueces y demás familia no hablemos porque serán todos llevados sin vida á la casa comunal lavados con agua limpia, jabón, aceite de coco polvos de arros y saliva, y con espíritu y rom conservados sin camisa dentro botellas de anís espuestos siempre á la vista para escarmiento y baldón de todos los que no sigan dando negocios al trust Pep, Quel, Badó y Compañía En resúmen que se harán mals hechos y fechorías que dejarán muy atrás los de la Fiera Maldita.

Por Dios, Don Miguel por Dios, dígame Ustet enseguida si todo esto es verdat que jo tambien huiria pasant per Corró, Parets Martorellas, La Garriga Bigas, Riells, Montmeló Badalona y les diría como a San Fausto, Montseny y demás de su bailía que se prevengan porque la luna tendrá un eclipse y se hasá oscuro y saldrán estrellas al medio día.

JO.

PICADAS

EL MOSQUIT saluda á tots, amichs y enemihns, prempsa local y de fora; anunciant que si bé no *dará á luz* com cert *sabi* de per aqui, (que per ferho tindria que ser *Mosquita*) picará allá 'hont siga necessari, encare que cent mans voleyin per aplastarlo y surtin á la *superficie* tots els espolsadors y estrenyinars del globo *terráqueo*.

S'ens diu que'l dia que'l nostre *simpátich* Ajuntament estrená la nova Casa de la Vila, hi entraren una munió de ratas que ho feyan malbé tot.

Passada requissa pera esbrinar com habían pogut entrarhi, se adonaren de molts forats á las portas y finestras, per ahont sens dupte, ab tota la poca vergonya s'havía permís ficarse aqrells animalóns dins la casa Comunal, procedintse tot seguit pel fuster á posar *pegats*.

Si aixó fos cert, be podrián esclamar nos de que tant aviat s'haguéssin de fer remendos per culpa de las *ratas* (que se podrián dir *municipals*;) y sería questió d'aconsellar al poble que proporcionés, y depressa, uns quans gats de bona rassa al Municipi, perquè, á n'aquest pas, quant s'en adonará ja será del tot menjada aquella casa, propietat, no de dos ó tres á se-cas, sino del poble qu'es qui paga.

¡M'han entés! donchs *bueno*.

Es tan lo que li ve gran el carrech de batlle á cert mano de la vila que:

Segons vam sentí á parlar,
la vareta dels cordons
l'hi van habé d'escapsar
sis centímetros ben bons.

A can Feliph han comprat una tartrana nova, bueno y que...?

Dialech cassat al vol, entre dos pagesos de Bigas y Riells.

—Diuem que'l Maxim de Granolles y comarca te manat al nostre flamant y nou Secretari quecosti lo que costi, no reparant en medis de de guanyar en aquest poble las eleccions de Diputats á Corts?

—Be ho diuen Nasi. Pero també diuen que n'hi ha d'altres que costi lo que costi ho faran anar legal encare que tinga de jugarse a la bare.

—Per cert que veix que hi ha qui'n fa provisió de freixa.

—Las sevas son de cartró.

—Noy Ton, doncas digas que riurém.

—Si, Nasi, si; riurem ¡pro molt!

Per els vols del Lladoné, á las vinticuatre (de la nit) passa un carro carregat de ví, el carreté va cantant á setse'l ví, en pobre carnes-toltas s'acaba de morir.... quant sent una veu de ¡alto! creyentse que'l bon home que l'anavan á atracar ensenyá la pistola; el punxa-sarrias qu'era qui havia donat la veu d'alto, al veurer qu'es tractava de can pistola, tot humil li diu: res, res, dispenseu y passeu bona nit; y 'l carreter passa tornant á cantar á setse'l vi...

S'ens diu que'l nostre batlle va demanar lli-cencia (no absoluta, qué's figuraban?) pera fer una pasejada cap á San Sebastián, 'pro de las averiguacions nostres en resulta que no es vritat, de tots modos si no va anar á San Sebastián va anar á *San Celoni*.

L'altre dia hi havia dos senyors que s'estranyaban de la gran amistat que hi ha entre en Pep d'aquí y un traveta de Barcelona, quant un que va sentirlos los hi va dir:

que las aficions comunas sempre son font d'amistat, y aquets dos senyors que diuhen mes d'un cop ja s'han trobat passejant per la Quintana *solos con su Soledad. (?)*

Imp. de E. Garrell.—Granollers.

Secció de Anuncis

PLANXAS DE TOTES MENES Y MANERAS

DEL FABRICANT

SR. QUEL PISTOLAS

(Hay ascensor).

Especialitat en las fugidas d'estudi.

POLVOS DE LA MARE CELESTINA
PERA RESUCITAR MORTS

Es condició precisa que tingan vot y no tingan vergonya.

Representants exclusius del districte:

Pep, Quel, Badó y C.^{ya}

De gran interés á tots los que pateixen d'insomnis.

Grans Magatzems

ELS MES GRANDIOSOS DEL MON

FÁBRICA DE SÓN DOLÇA

Especialitat en «bacinas á la cadira» y extraordinari assortit de «posicions estranyas», tenim «nits ab galons que fan anar el cap ab gran gronxaments de mandra y badallan ab una torsada de coll tan magistral que son capassos de fer venir són al home mes despert.

RAHÓ: CASTELL-ET Y C.^{YIA}

Gran Llibrería del Poble

OBRA NOVA

Influencia del MOSQUIT sobre'lCaciquisme

AVÍS.—La casa ha acordat retirar las novelas: *Historia de Juan Portela, José María, El Tempranillo, Diego Corrientes, Miguelito Caparrotta y Siete Niños d'Ecija*; porque en el poble n'hi ha de mes bonas.

Urnas Mágicas

PERA LA CONFECCIÓ DE

TUPINADAS INSTANTÁNEAS

Especialitat de la no Rahó social,

PEP, QUEL, BADÓ Y C.^{YIA}

Societat en Comandita.

AVIS

Hi ha un

SECRETARI AVENTURER

en molt bon estat que's lloga á un preu módich,

ELS PAGESOS PAGAN

te una caiguda d'ulls admirable y una barra encare mes admirable

Informará el Sr. Ferratjes.

¡NETEDAT! ¡HIGIENE!

Exposició permanent d'escombrarias

en varis carrers de la Vila.

Nutrida y abundant en els carrerons de sota Sant Roch y devant de la capella de Santa Esperança, corredossos de ca'n Pedrals y altres.

No confondrers ni equivocarse l'oló els guiará.